

Bruxelles, 21 martie 2022
(OR. en)

7439/22

JAI 379
MIGR 92
ASILE 34
SOC 176

NOTĂ DE ÎNSOȚIRE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	21 martie 2022
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	C(2022) 1806 final
Subiect:	COMUNICARE A COMISIEI privind orientări operaționale pentru punerea în aplicare a Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului de constatare a existenței unui aflus masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul C(2022) 1806 final.

Anexă: C(2022) 1806 final

Bruxelles, 21.3.2022
C(2022) 1806 final

COMUNICARE A COMISIEI

privind orientări operaționale pentru punerea în aplicare a Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului de constatare a existenței unui aflux masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare

COMUNICARE A COMISIEI

privind orientări operaționale pentru punerea în aplicare a Deciziei de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului de constatare a existenței unui aflux masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare

La 4 martie 2022, Consiliul a adoptat Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382 de constatare a existenței unui aflux masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare (decizia Consiliului)¹, care a intrat în vigoare în aceeași zi.

Pornind de la întrebările recente care i-au fost adresate de către statele membre cu privire la punerea în aplicare a deciziei Consiliului și a Directivei 2001/55/CE (Directiva privind protecția temporară), Comisia a identificat o serie de aspecte cu privire la care consideră că este util să ofere orientări statelor membre. Aceste aspecte, de exemplu domeniul de aplicare (persoanele care fac sau nu obiectul deciziei Consiliului, membrii de familie) și modul de tratare a copiilor, inclusiv a minorilor neînsoțiți, sunt abordate în orientările anexate la prezentul document. Orientările abordează, de asemenea, chestiunea dreptului la libera circulație între statele membre, a înregistrării și a furnizării de informații.

Situația cu care ne confruntăm în prezent este una extrem de dificilă pentru statele membre. Trebuie să facem față unei provocări de anvergură, în condițiile în care aproape 3 milioane de persoane au sosit deja în Uniunea Europeană. Situația evoluează zilnic, ceea ce înseamnă că orientările trebuie să poată ține pasul cu evoluțiile și vor trebui actualizate în lumina experiențelor statelor membre, pe măsură ce acestea apar.

Din acest motiv, orientările sunt menite să fie un document în evoluție, care va trebui actualizat la intervale regulate pe baza noilor întrebări primite din partea statelor membre, pentru a reflecta situația de pe teren și pentru a ține seama în mod corespunzător de evoluția nevoilor statelor membre. Aceste orientări pot fi urmate de recomandări mai specifice pe diferite teme. Comisia intenționează, de asemenea, să actualizeze periodic pagina web care conține informații destinate persoanelor care fug din calea războiului din Ucraina cu orice orientări suplimentare care ar putea fi solicitate de statele membre. În aceeași ordine de idei, Comisia intenționează să aibă întâlniri lunare cu statele membre pentru a discuta cu privire la aspectele legate de interpretarea deciziei Consiliului și a Directivei 2001/55/CE.

Comisia a instituit o „**platformă de solidaritate**” menită să asigure coordonarea răspunsului operațional între statele membre, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din decizia Consiliului. Această platformă va funcționa în paralel cu Rețeaua aferentă mecanismului UE de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație, care este menționată la articolul 3 alineatul (1) din decizia Consiliului, și va ține seama de informațiile situaționale primite în cadrul rețelei respective. Platforma de solidaritate va colecta informații, va examina nevoile identificate în statele membre și va coordona măsurile operaționale întreprinse pentru a răspunde acestor nevoi.

Platforma de solidaritate va facilita mobilizarea instrumentelor relevante ale UE, va coordona corelarea ofertelor de solidaritate cu nevoile identificate și va coordona transferul de persoane la nivel general între statele membre și, după caz, către țări terțe, în cooperare cu agențiile UE și cu alți actori relevanți.

¹ Decizia de punere în aplicare (UE) 2022/382 a Consiliului din 4 martie 2022 de constatare a existenței unui aflux masiv de persoane strămutate din Ucraina în înțelesul articolului 5 din Directiva 2001/55/CE și având drept efect introducerea unei protecții temporare.

Statele membre au numit două persoane, una care va fi punctul național de contact și va avea capacitate decizională, iar cealaltă care va avea responsabilități operaționale. Toate informațiile referitoare la platforma de solidaritate, precum și orice întrebări suplimentare legate de punerea în aplicare a deciziei Consiliului în contextul prezentelor orientări trebuie trimise la căsuța poștală electronică funcțională special creată în acest sens, care a fost deja comunicată statelor membre.

Comisia a adoptat în 2020, ca parte integrantă a propunerilor din cadrul pactului privind migrația și azilul, o recomandare de **Plan de acțiune al UE în vederea pregătirii pentru situații de criză legate de migrație și a gestionării acestora**. Obiectivul său este de a oferi un cadru operațional pentru monitorizarea și anticiparea fluxurilor de migrație și a situațiilor legate de migrație, pentru consolidarea rezilienței, precum și pentru organizarea unui răspuns situațional la o criză în domeniul migrației.

De la începutul lunii ianuarie 2022, Comisia colaborează îndeaproape cu Serviciul European de Acțiune Externă, cu agențiile relevante ale UE și cu statele membre în cadrul Rețelei aferente mecanismului de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație, pentru a avea o imagine de ansamblu cu privire la nivelul de pregătire în eventualitatea unei crize. De la începutul războiului din Ucraina, rețeaua s-a reunit de două ori pe săptămână și a comunicat în permanență cu privire la rapoartele zilnice comune de conștientizare a situației în domeniul migrației, cu scopul de a asigura un răspuns în caz de urgență coordonat la provocările legate de migrație generate de astfel de evenimente.

Această activitate este pe deplin coordonată cu mecanismul integrat pentru un răspuns politic la crize (IPCR), iar raportul privind planul de acțiune este inclus în raportul săptămânal privind analiza și conștientizarea integrată a situației (ISAA).

Prin intermediul Rețelei aferente mecanismului de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație vor fi partajate în continuare informații situaționale și vor fi consolidate toate informațiile relevante privind gestionarea migrației legate de invazia Rusiei în Ucraina, inclusiv privind punerea în aplicare a Directivei 2001/55/CE.

Prezentele **orientări** au scopul de a oferi sprijin statelor membre în ceea ce privește aplicarea deciziei Consiliului și a Directivei 2001/55/CE² (Directiva privind protecția temporară), precum și a altor acte legislative aplicabile ale UE. Orientările vin în completarea Comunicării Comisiei din 2 martie 2022, care furnizează orientări operaționale pentru gestionarea frontierelor externe în vederea facilitării trecerii frontierelor dintre Ucraina și UE³.

² Directiva 2001/55/CE a Consiliului din 20 iulie 2001 privind standardele minime pentru acordarea protecției temporare, în cazul unui aflux masiv de persoane strămutate, și măsurile de promovare a unui echilibru între eforturile statelor membre pentru primirea acestor persoane și suportarea consecințelor acestei primiri, JO L 212, 7.8.2001, p. 12.

³ Comunicarea Comisiei - Furnizarea de orientări operaționale pentru gestionarea frontierelor externe în vederea facilitării trecerii frontierelor dintre Ucraina și UE, C(2022) 1404 final, JO C 104I, 4.3.2022, p. 1.

1. PERSOANELE CARE BENEFICIAZĂ DE PROTECȚIE TEMPORARĂ

Persoanele care au dreptul la protecție temporară sau la protecție adecvată în temeiul dreptului național, astfel cum se prevede în Decizia de punere în aplicare 2022/382 a Consiliului (denumită în continuare „decizia Consiliului”)

Decizia Consiliului definește, la articolul 2 alineatele (1) și (2), grupurile specifice de persoane cărora li se aplică protecția temporară sau o protecție adecvată în temeiul dreptului național.

În conformitate cu articolul 2 alineatul (1) din decizia Consiliului, protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE, se aplică

- (1) **cetățenilor ucraineni** cu reședința în Ucraina care au fost strămutați la **24 februarie 2022, sau ulterior respectivei date, și membrilor de familie ai acestora;**
- (2) **apatrizilor și resortisanților țărilor terțe, altele decât Ucraina, care beneficiau de protecție internațională sau de o protecție națională echivalentă** în Ucraina înainte de 24 februarie 2022 și care au fost strămutați din Ucraina la 24 februarie 2022, sau ulterior respectivei date, și **membrilor de familie ai acestora.**

În conformitate cu articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului, protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE sau protecția adecvată în temeiul dreptului național al statelor membre se aplică apatrizilor și resortisanților țărilor terțe, altele decât Ucraina, care pot dovedi că își aveau reședința legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022 pe baza unui **permis de ședere permanentă valabil** eliberat în conformitate cu dreptul ucrainean și care **nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara** [lor de origine] sau regiunea [din țara] lor de origine.

Ce se înțelege prin „protecție adecvată” în temeiul dreptului național, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului?

„Protecția adecvată” în temeiul dreptului național este menționată la articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului ca o posibilă alternativă care poate fi oferită de statele membre la protecția temporară și, prin urmare, nu trebuie să genereze beneficii identice cu cele aferente protecției temporare prevăzute în Directiva 2001/55/CE. Cu toate acestea, atunci când pun în aplicare decizia Consiliului, statele membre trebuie să respecte Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și spiritul Directivei 2001/55/CE. Respectarea demnității umane și, prin urmare, un nivel de trai demn (cum ar fi dreptul de ședere, accesul la mijloace de subsistență și de cazare, îngrijirea de urgență și îngrijirea adecvată a minorilor) trebuie să fie asigurate pentru toți.

Ce se înțelege prin „protecție națională echivalentă” în Ucraina în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (b) din decizia Consiliului?

Comisia consideră că „protecția națională echivalentă” în Ucraina este o alternativă la protecția internațională și acoperă alte forme de protecție acordate de autoritățile ucrainene, cum ar fi protecția temporară sau protecția umanitară. În prezent, Comisia colectează informații de la autoritățile ucrainene cu privire la formele de protecție prevăzute de dreptul ucrainean și la documentele eliberate de autoritățile ucrainene beneficiarilor unor astfel de forme de protecție. Din informațiile preliminare primite, documentele eliberate de Ucraina sunt: „document de călătorie pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție

complementară”, „document de călătorie pentru apatrizi” și „certificat pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție complementară”.

Dovada dreptului de a beneficia de protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE sau de o protecție adecvată în temeiul dreptului național

Decizia Consiliului a introdus o protecție temporară imediată pentru categoriile de persoane enumerate la articolul 2 alineatele (1) și (2). Nu există o procedură de solicitare a protecției temporare sau a protecției adecvate în temeiul dreptului național. Prin urmare, atunci când se prezintă în fața autorităților pentru a beneficia de drepturile aferente protecției temporare sau protecției adecvate, persoana în cauză ar trebui doar să facă dovada cetățeniei sale, a statutului său de protecție internațională/de protecție echivalentă, a reședinței sale în Ucraina sau a legăturii sale de familie, după caz. Dreptul la protecție temporară este imediat. Cu toate acestea, pentru a asigura administrarea și înregistrarea corespunzătoare a persoanei în cauză, statul membru poate decide îndeplinirea anumitor cerințe, cum ar fi un formular de înregistrare și prezentarea dovezilor, astfel cum se prevede în decizia Consiliului.

Unul dintre obiectivele protecției temporare este asigurarea unui proces rapid prin reducerea la minimum a formalităților. Astfel cum se menționează în considerentul 12 din decizia Consiliului, persoanele care doresc să beneficieze de protecție ar trebui să poată dovedi că au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național prin prezentarea documentelor relevante autorităților competente din statul membru în cauză.

Printre aceste probe se pot număra documente justificative care pot ajuta la:

- stabilirea identității și a reședinței;
- dovedirea legăturii de familie sau a unității de familie și a dependenței de rude apropiate.

În cazul în care documentele prezentate au expirat, statele membre sunt încurajate să le considere drept dovadă a identității sau a statutului de rezident al persoanei în cauză.

În cazul în care statele membre au îndoieli cu privire la autenticitatea documentelor sau în cazul în care persoana respectivă nu se află în posesia documentelor menționate mai sus, autoritățile ucrainene din statele membre ar putea fi contactate pentru a acorda sprijin sau pentru a certifica, dacă este posibil, că persoana respectivă deține cetățenia ucraineană sau statutul de rezident în Ucraina.

În cazul în care o persoană nu este în măsură să prezinte documentele relevante, iar statele membre nu pot să stabilească rapid dacă persoana în cauză are dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național, Comisia sugerează redirecționarea persoanei către procedura de azil. În mod similar, persoanele care declară că nu se pot întoarce în siguranță în țara/regiunea lor de origine, dar în cazul cărora procesul de stabilire a dreptului la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național devine prea complex, ar trebui, în orice caz, să fie redirecționate către procedura de azil.

Lista orientativă a documentelor care dovedesc cetățenia ucraineană, chiar dacă perioada de valabilitate a expirat:

- pașapoarte de orice tip (pașapoarte naționale, pașapoarte diplomatice, pașapoarte de serviciu, pașapoarte colective și pașapoarte provizorii, inclusiv pașapoarte pentru copii);

- cărți de identitate naționale (inclusiv cărți de identitate temporare și provizorii);
- livrete militare și cărți de identitate militare;
- carnet de marinar, carnet de serviciu ale căpitanilor de navă și pașapoarte maritime;
- certificate de cetățenie și
- alte documente oficiale care menționează sau indică cetățenia.

Ce se înțelege prin formularea „nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea de origine” în sensul articolului 2 alineatele (2) și (3) din decizia Consiliului?

Articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului prevede obligația statelor membre de a aplica fie decizia, fie o protecție adecvată în temeiul dreptului lor național în ceea ce privește apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care pot dovedi că își aveau reședința legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022 pe baza unui permis de ședere permanentă valabil eliberat în conformitate cu dreptul ucrainean și care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine. Articolul 2 alineatul (3) prevede că statele membre pot aplica decizia menționată și altor persoane, inclusiv apatrizilor și resortisanților țărilor terțe, altele decât Ucraina, care își aveau reședința legală în Ucraina și care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine.

Întoarcerea în țara sau regiunea de origine în condiții sigure și stabile nu este definită nici în Directiva 2001/55/CE, nici în decizia Consiliului. Comisia consideră că este vorba despre un concept specific directivei.

Trimiterea la incapacitatea de a se întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea de origine ar trebui interpretată în lumina articolului 2 litera (c) din Directiva 2001/55/CE, care se referă în mod specific la situațiile de conflict armat sau de violență endemică și la riscul major de încălcare sistematică sau generalizată a drepturilor omului în țara de origine. În plus, articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2001/55/CE prevede că, pentru ca protecția temporară să înceteze, situația din țara de origine a beneficiarilor de protecție temporară trebuie să permită reîntoarcerea sigură și stabilă a celor cărora li s-a acordat protecție temporară, cu respectarea corespunzătoare a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și a obligației statelor membre în ceea ce privește nereturnarea⁴.

În această privință, incapacitatea de „a se întoarce în condiții sigure” poate rezulta, de exemplu, dintr-un risc evident la adresa siguranței persoanei în cauză, din situații de conflict armat sau violență endemică, din riscuri documentate de persecuție sau de alte tratamente sau pedepse inumane sau degradante.

Pentru ca returnarea să fie „stabilă”, persoana în cauză ar trebui să poată beneficia, în țara sau regiunea sa de origine, de drepturi active, care să-i ofere perspectiva ca nevoile sale de bază să fie satisfăcute în această țară/regiune de origine, precum și posibilitatea de a se reintegra în societate.

Pentru a stabili dacă returnarea se realizează „în condiții sigure și stabile”, statele membre ar trebui să se bazeze pe situația generală din țara sau regiunea de origine. Cu toate acestea,

⁴ În conformitate cu Convenția de la Geneva, este interzisă returnarea unei persoane la frontierele teritoriilor unde viața sau libertatea sa ar fi amenințate pe motiv de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinii politice. În plus, în temeiul articolului 19 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, atunci când se pune în aplicare dreptul Uniunii, nimeni nu poate fi strămutat, expulzat sau extrădat către un stat unde există un risc serios de a fi supus pedepsei cu moartea, torturii sau altor pedepse sau tratamente inumane sau degradante.

persoana în cauză ar trebui să aibă posibilitatea de a dovedi/furniza probe *prima facie* care să ateste la nivel individual faptul că nu se poate întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea sa de origine. În acest context, statele membre ar trebui să țină seama de măsura în care persoana în cauză are sau nu în continuare o legătură semnificativă cu țara sa de origine, luând în considerare, de exemplu, perioada în care a avut reședința în Ucraina sau existența unei familii în țara sa de origine. De asemenea, ar trebui să se acorde atenția cuvenită nevoilor specifice ale persoanelor vulnerabile și ale copiilor, în special ale minorilor neînsoțiți și ale orfanilor, pe baza principiului interesului superior al copilului.

Membrii de familie care au dreptul la protecție temporară și la alte posibilități de reîntregire a familiei

Membrii de familie ai persoanelor menționate la articolul 2 alineatul (1) literele (a) și (b) intră, de asemenea, în domeniul de aplicare al deciziei Consiliului, în cazul în care familiile lor își aveau deja reședința în Ucraina înainte de 24 februarie 2022, având în vedere importanța faptului de a se menține unitatea familiilor și de a se evita acordarea unor tipuri diferite de statut membrilor aceleiași familii.

Următoarele categorii de persoane sunt considerate membri de familie în sensul deciziei Consiliului:

- (a) soțul (soția) unei persoane care beneficiază de protecție temporară sau partenerul său necăsătorit cu care se află într-o relație stabilă, atunci când legislația sau practica în vigoare a statului membru în cauză aplică cuplurilor necăsătorite un tratament comparabil cu cel aplicat cuplurilor căsătorite, în temeiul legislației sale naționale privind străinii – fapt care ar putea fi dovedit prin prezentarea documentelor de înregistrare și a certificatelor relevante sau a oricărui alt document eliberat de autoritățile ucrainene, inclusiv a certificatelor furnizate de reprezentanța acestei țări în statul membru în cauză;
- (b) copiii minori necăsătoriți ai persoanei menționate mai sus care beneficiază de protecție temporară ori ai soțului (soției) acesteia, fără a se distinge dacă sunt născuți din căsătorie sau în afara căsătoriei ori sunt adoptați – fapt care ar putea fi dovedit prin prezentarea certificatelor de naștere sau a unor documente similare;
- (c) alte rude apropiate care trăiau împreună, ca parte a familiei, atunci când au avut loc evenimentele care au condus la sosirile masive de persoane strămutate și care erau în acel moment în totalitate sau în principal dependente de persoana menționată mai sus care beneficiază de protecție temporară – fapt care ar putea fi dovedit prin prezentarea documentelor de ședere, a livretului de familie și a dovezii plăților de îngrijire relevante. Statele membre ar trebui „să își utilizeze marja de apreciere în modul cel mai umanitar posibil”⁵.

Anumite dispoziții ale Directivei 2001/55/CE sunt deosebit de relevante pentru membrii de familie: se aplică articolul 15 din Directiva 2001/55/CE privind reunirea membrilor de familie care beneficiază de protecție temporară în diferite state membre [alineatul (2)], luarea în considerare a interesului superior al copilului [alineatul (4)], solidaritatea în ceea ce privește transferurile în scopul reîntregirii familiei [alineatul (5)], eliberarea și retragerea documentelor după reîntregirea familiei [alineatul (6)], cooperarea și schimbul de informații [alineatele (6) și (7)].

⁵ Comunicarea Comisiei către Parlamentul European și Consiliu cu privire la orientările pentru punerea în aplicare a Directivei 2003/86/CE privind dreptul la reîntregirea familiei, 3 aprilie 2014, COM(2014) 0210 final.

Comisia subliniază faptul că, în cazul apatrizilor și al resortisanților țărilor terțe, altele decât Ucraina, care pot dovedi că își aveau reședința legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022, pe baza unui **permis de ședere permanentă valabil** eliberat în conformitate cu dreptul ucrainean, și care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine, membrii de familie ai acestora nu au dreptul la protecție temporară sau la o protecție națională adecvată în temeiul deciziei Consiliului. Deși decizia Consiliului nu impune ca membrii de familie ai persoanelor menționate la articolul 2 alineatul (2) să beneficieze de protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE sau de o protecție adecvată în temeiul dreptului național al statelor membre, Comisia încurajează statele membre să extindă aplicarea protecției temporare sau a protecției adecvate în temeiul dreptului național la membrii de familie ai acestor persoane.

În plus, atât persoanele care au dreptul la protecție temporară, cât și cele care nu au dreptul la protecție temporară ar putea beneficia, de asemenea, de:

- reîntregirea familiei în temeiul Directivei 2003/86/CE, în cazul în care sunt membri de familie ai unui resortisant al unei țări terțe cu reședința legală într-un stat membru și îndeplinesc condițiile prevăzute în directiva menționată;
- drepturile prevăzute în Directiva 2004/38/CE, în cazul în care sunt membri de familie ai unui cetățean al Uniunii care și-a exercitat dreptul la liberă circulație.

Dobândirea drepturilor corespunzătoare în temeiul Directivei 2003/86/CE, al Directivei 2004/38/CE sau al dreptului național al statelor membre în cauză nu poate conduce la pierderea protecției temporare de către persoanele care au dreptul la aceasta. Sub rezerva îndeplinirii în continuare a condițiilor relevante, aceste drepturi de ședere ar permite totuși persoanelor respective să își continue șederea legală în statul membru în cauză după ce protecția temporară a luat sfârșit, în conformitate cu articolul 6 din Directiva 2001/55/CE.

Persoane care nu au dreptul la protecție temporară sau la o protecție națională adecvată în temeiul deciziei Consiliului și posibilitatea de a extinde protecția temporară la această categorie de persoane [articolul 7 alineatul (1) din Directiva privind protecția temporară]

Următoarele categorii de persoane strămutate nu au, în principiu, dreptul la protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național:

- (1) cetățenii ucraineni cu reședința în Ucraina care au fost **strămutați din Ucraina înainte de 24 februarie 2022 sau care se aflau în afara Ucrainei** înainte de această dată, de exemplu din motive profesionale, pentru studii, în vacanță, pentru vizite familiale sau medicale sau din alte motive;
- (2) apatrizii sau resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care beneficiau în Ucraina de statutul de protecție internațională sau de o protecție echivalentă a refugiaților ucraineni înainte de 24 februarie 2022 și care au fost **strămutați din Ucraina înainte de 24 februarie 2022 sau care se aflau în afara Ucrainei** înainte de această dată, de exemplu din motive profesionale, pentru studii, în vacanță, pentru vizite familiale sau medicale sau din alte motive;
- (3) apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care pot dovedi că își aveau reședința legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022, pe baza unui **permis de ședere permanentă valabil** eliberat în conformitate cu dreptul ucrainean, și **care ar putea să se întoarcă în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine.**

În plus, nici următoarele categorii de persoane strămutate nu au dreptul la protecția temporară prevăzută în Directiva 2001/55/CE sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național:

- (4) apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care își aveau în Ucraina reședința legală **pe termen scurt înainte de 24 februarie 2022**, cum ar fi studenții și lucrătorii, și care **nu se pot întoarce** în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine;
- (5) apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care își aveau în Ucraina reședința legală **pe termen scurt înainte de 24 februarie 2022**, cum ar fi studenții și lucrătorii, și care **se pot întoarce** în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine.

Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE, statele membre pot extinde protecția temporară prevăzută în directivă la categorii suplimentare de persoane strămutate, pe lângă cele cărora li se aplică decizia Consiliului, atunci când acestea sunt strămutate din aceleași motive și din aceeași țară sau regiune de origine, și trebuie să informeze de îndată Consiliul și Comisia cu privire la această extindere. Articolul 2 alineatul (3) din decizia Consiliului menționează în mod expres în acest sens alte persoane, inclusiv apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care își aveau reședința legală în Ucraina și care nu se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara sau regiunea lor de origine.

În conformitate cu considerentul 14 din decizia Consiliului, **Comisia încurajează cu fermitate statele membre să aibă în vedere extinderea protecției temporare în special la persoanele care au fugit din Ucraina cu puțin timp înainte de 24 februarie 2022 (persoanele enumerate la punctele 1 și 2 de mai sus)**, când tensiunile se intensificaseră, sau care se aflau pe teritoriul Uniunii sau pe teritoriul unei alte țări terțe (de exemplu, în vacanță sau din motive profesionale ori familiale) chiar înainte de această dată și care, ca urmare a conflictului armat, nu se pot întoarce în Ucraina.

Acest lucru este consecința faptului că, în contextul actual, persoanele respective nu vor putea, în orice caz, să se întoarcă în Ucraina ca țară de origine sau de refugiu. O altă soluție este să li se ofere acces imediat la procedurile de azil și să se acorde prioritate cazurilor lor, deoarece aceste persoane au nevoie de protecție imediată, la fel ca și cetățenii ucraineni care au fugit din Ucraina la 24 februarie.

Acordarea unei protecții temporare ar fi, de asemenea, în avantajul statului membru, având în vedere simplitatea procedurii, ceea ce reduce și mai mult riscul de supraîncărcare a sistemului de azil.

În plus, în ceea ce privește apatrizii și resortisanții țărilor terțe, altele decât Ucraina, care pot dovedi că își aveau **reședința legală în Ucraina înainte de 24 februarie 2022, pe baza unui permis de ședere permanentă valabil (persoanele enumerate la punctul 3 de mai sus)**, permis eliberat în conformitate cu dreptul ucrainean, astfel cum s-a menționat mai sus (în secțiunea referitoare la condițiile „sigure și stabile”), statele membre ar putea considera că aceste persoane au, *prima facie*, legături mai semnificative cu Ucraina decât cu țara sau regiunea de origine și, prin urmare, țara lor de origine este Ucraina. Acest lucru este valabil cu atât mai mult pentru apatrizi, care, prin definiție, nu au o țară de origine unde să se întoarcă.

În orice caz, astfel cum se menționează în considerentul 13, persoanele care nu au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național și care se pot întoarce în condiții sigure și stabile în țara lor de origine ar trebui să fie admise în Uniune, chiar dacă nu îndeplinesc toate condițiile de intrare prevăzute în Codul frontierelor Schengen, pentru a asigura trecerea lor în siguranță în vederea întoarcerii în țara sau în regiunea lor de

origine. Comisia încurajează statele membre să coopereze în mod proactiv cu țările terțe în cauză în vederea repatrierii în condiții de siguranță a cetățenilor acestora din urmă. Această dispoziție nu aduce atingere dreptului persoanelor care nu intră în domeniul de aplicare al deciziei Consiliului de a avea acces la procedura de azil.

În conformitate cu articolul 7 din Directiva 2001/55/CE, **statele membre ar trebui să informeze de îndată Consiliul și Comisia** dacă au extins aplicarea protecției temporare și la alte categorii de persoane, în plus față de cele prevăzute în decizia Consiliului. Comisia consideră că statele membre ar trebui să o informeze cu privire la acest fapt prin intermediul THEMIS/Directive, care este canalul oficial de comunicare a normelor de transpunere și de aplicare.

Persoane care pot fi excluse de la protecția temporară (articolul 28 din Directiva privind protecția temporară)

Statele membre sunt autorizate să excludă de la protecția temporară o persoană strămutată în cazul în care au motive serioase să considere că persoana respectivă a comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității, o infracțiune gravă de drept comun în afara statului membru de primire, înainte de admiterea sa în acest stat membru ca beneficiar al protecției temporare sau în cazul în care persoana respectivă este vinovată de acte împotriva scopurilor și principiilor ONU.

Statele membre sunt, de asemenea, autorizate să excludă de la protecția temporară o persoană strămutată în cazul în care există motive întemeiate pentru a considera persoana respectivă ca fiind un pericol pentru securitatea statului membru gazdă sau un pericol pentru comunitatea statului membru gazdă.

Comisia recomandă cu fermitate ca statele membre, înainte de a elibera un permis de ședere beneficiarilor de protecție temporară sau de o protecție adecvată în temeiul dreptului național, să consulte bazele de date relevante de la nivel internațional, de la nivelul UE și de la nivel național, în special semnalările privind persoane și documente din Sistemul de informații Schengen (SIS), pentru a putea efectua controlul de securitate necesar (pentru mai multe informații, a se vedea secțiunea 4 de mai jos).

Copiii

Conform estimărilor, copiii (persoane sub 18 ani) reprezintă mai mult de jumătate din populația care a părăsit Ucraina, începând cu 24 februarie 2022, din cauza războiului⁶. În conformitate cu *Comunicarea din 2017 privind protecția copiilor migranți*⁷, protecția copiilor migranți care sosesc din Ucraina este o prioritate de prim rang pentru UE. Recomandările formulate de Comisie în acest context pentru a consolida protecția tuturor copiilor migranți, indiferent de statutul lor, rămân valabile în lumina crizei ucrainene.

Trebuie să se asigure, pentru toți copiii care fug de conflictul din Ucraina, protecție deplină și acces rapid la drepturile specifice ale copiilor (educație, asistență medicală, inclusiv îngrijire preventivă și îngrijire a sănătății mintale, precum și asistență psihosocială), precum și la orice servicii de sprijin necesare pentru a asigura interesul superior și bunăstarea copilului⁸. Opinia copiilor trebuie să fie ascultă și luată în considerare, în funcție de vârsta lor și de gradul lor de

⁶ <https://www.unicef.org/press-releases/one-week-conflict-ukraine-half-million-children-become-refugees> (publicat la 3 martie 2022). Informații actualizate privind sosirile în UE pot fi accesate aici: <https://data2.unhcr.org/en/situations/ukraine>.

⁷ COM(2017) 211 final din 12.4.2017.

⁸ În conformitate cu Convenția ONU cu privire la drepturile copilului, cu Strategia UE privind drepturile copilului și cu acquis-ul UE relevant.

maturitate. Ar trebui să se asigure un răspuns integrat în materie de protecție a copilului, cu cooperarea și coordonarea autorităților competente.

Ar trebui să se ia în considerare și să se remedieze în mod corespunzător obstacolele specifice cu care se confruntă adesea copiii migranți (de exemplu barierele lingvistice) în ceea ce privește accesul la o locuință decentă, la o educație de calitate și la alte servicii sociale.

Statele membre sunt încurajate să se asigure că tuturor copiilor li se furnizează, într-un mod adaptat nevoilor și vârstei lor, precum și contextului, informații relevante privind situația, drepturile lor și procedurile și serviciile disponibile pentru protecția lor. Statele membre sunt, de asemenea, încurajate să se asigure că persoanele care lucrează cu copiii – de la sosirea lor la frontierele UE – au urmat o pregătire corespunzătoare și că, dacă este necesar, se recurge la sprijinul personalului specializat din domeniul protecției copilului.

Toate deciziile sau acțiunile care urmează să fie luate în legătură cu copiii trebuie să se bazeze pe principiul interesului superior al copilului, care trebuie să fie considerat primordial.

Situația copiilor neînsoțiți și a copiilor separați de familie sau orfani este abordată mai detaliat în secțiunea 5.

Accesul minorilor la educație [articolul 14 alineatul (1) din Directiva privind protecția temporară]

În temeiul articolului 14 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE, statele membre trebuie să acorde acces la sistemul lor de educație persoanelor cu vârsta sub 18 ani care beneficiază de statutul de protecție temporară în aceleași condiții ca și propriii resortisanți și cetățenii UE. Statele membre pot limita acest acces la sistemul de educație de stat. Comisia consideră că același lucru este valabil și pentru minorii care beneficiază de o protecție adecvată în temeiul dreptului național, astfel cum se prevede la articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului. Dacă este necesar, se iau în considerare documentele care atestă nivelul de studii atins în Ucraina (de exemplu absolvirea ciclului de învățământ secundar, nivelul A1 în limba engleză etc.).

Comisia recomandă să se ofere copiilor măsuri de sprijin, cum ar fi cursurile de pregătire, pentru a facilita accesul și participarea acestora la sistemul de educație. Printre aceste măsuri de sprijin se numără facilitarea învățării limbii țării-gazdă (în cadrul învățământului general sau al unor cursuri de pregătire care să asigure o tranziție rapidă către educația obișnuită), evaluarea nivelului de competențe ale elevilor, furnizarea de orientări elevilor și părinților cu privire la țara-gazdă, acordarea de sprijin psihologic și oferirea de ajutor profesorilor și altor profesioniști din domeniul educației care primesc refugiați.

Trebuie să se asigure accesul minorilor la educație de îndată ce acest lucru este posibil din punct de vedere material, în cazul în care este clar că aceștia îndeplinesc condițiile necesare pentru a beneficia de protecție temporară sau de o protecție adecvată în temeiul dreptului național, chiar și atunci când procedura de eliberare a permiselor de ședere este încă în curs. Îndeplinirea acestor condiții poate fi demonstrată pe baza documentelor de identitate ale minorilor sau a oricărui alt document oficial care poate fi prezentat pentru a dovedi identitatea.

În aceeași ordine de idei, Comisia recomandă ca accesul la educație al minorilor neînsoțiți să fie facilitat cât mai curând posibil, chiar și atunci când sunt în curs procedurile de numire a unui tutore/reprezentant și de stabilire a tipului de încredințare la care are dreptul copilul.

Statele membre ar trebui, de asemenea, să sprijine accesul la educația și îngrijirea timpurie, precum și la formarea profesională, în aceleași condiții ca și propriii resortisanți și alți cetățeni ai Uniunii. În special, în statele membre în care există dreptul legal la educația și îngrijirea

timpurie a copiilor sau în care participarea la educația și îngrijirea timpurie este obligatorie, accesul la educația și îngrijirea timpurie a copiilor incluși în domeniul de aplicare al deciziei Consiliului ar trebui asigurat în aceleași condiții ca cele aplicabile resortisanților statului membru gazdă.

2. DREPTUL LA LIBERĂ CIRCULAȚIE

Dreptul de a circula înainte de eliberarea permisului de ședere

Pentru a se asigura pregătirea necesară în statele membre în care persoanele care au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național intenționează să își exercite drepturile, Comisia recomandă ca autoritățile statelor membre ale primei intrări să solicite persoanelor în cauză care doresc să se deplaseze în alt stat membru să indice statul membru în care vor merge. Scopul acestor întrebări ar trebui să fie acela de a obține informații estimative cu privire la numărul de persoane care intenționează să se deplaseze într-un anumit stat membru. Statele membre ale primei intrări ar trebui să comunice informațiile colectate în mod anonim (numărul de persoane care se preconizează că vor sosi în statul membru X, Y, Z) prin intermediul Rețelei aferente mecanismului UE de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație.

Cetățenii ucraineni care dețin pașapoarte biometrice sau alți resortisanți ai țărilor terțe care sunt exonerati de obligația de a deține o viză de scurtă ședere pentru intrarea în Uniune au dreptul de a circula liber în spațiul Schengen după ce au fost admiși pe teritoriu pentru o perioadă de 90 de zile într-o perioadă de 180 de zile. Prin urmare, aceștia pot călători în statul membru în care doresc să beneficieze de drepturile aferente protecției temporare și să se alăture familiei și prietenilor din cadrul rețelelor ample ale diasporei ucrainene care există în prezent în întreaga Uniune.

În ceea ce privește persoanele care nu sunt exonerate de obligația de a deține viză (de exemplu deoarece nu dețin un pașaport biometric), care nu dețin o viză de scurtă ședere sau o viză de lungă ședere ori un permis de ședere eliberat de un stat membru și care au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național, Comisia reamintește că, în conformitate cu articolul 8 alineatul (3) din Directiva 2001/55/CE, statele membre trebuie să acorde persoanelor care au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național orice facilitate pentru obținerea vizei necesare, inclusiv a vizei de tranzit, în scopul admiterii pe teritoriul lor. Formalitățile trebuie să fie reduse la minimum, având în vedere urgența situației. În cazul în care persoana în cauză intenționează să își exercite drepturile într-un alt stat membru decât statul membru al primei intrări, Comisia recomandă ca statul membru al primei intrări să elibereze la punctul de trecere a frontierei (sau la un punct interior, pentru a se evita congestionarea) o viză valabilă timp de 15 zile [în conformitate cu articolul 35 alineatul (3) din Codul de vize⁹]. Astfel, persoana în cauză ar putea să se deplaseze în interiorul spațiului Schengen¹⁰. Vizele eliberate la frontiere sau în apropierea punctului de trecere a frontierei în temeiul articolului 35 din Codul de vize, valabile pentru o perioadă de 15 zile, pot fi prelungite ulterior, în caz de nevoie (a se vedea articolul 33 din Codul de vize). Datele referitoare la cererea de viză și eliberarea unei astfel de vize ar trebui înregistrate în Sistemul de informații privind vizele (VIS) în conformitate cu

⁹ Regulamentul (CE) nr. 810/2009 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind instituirea unui Cod comunitar de vize (Codul de vize), JO L 243, 15.9.2009, p. 1.

¹⁰ Acest lucru este valabil numai în cazul cetățenilor care nu fac obiectul consultării prealabile a autorităților centrale ale altor state membre înainte de eliberarea unei vize (articolul 22 din Codul de vize).

normele aplicabile¹¹. Comisia recomandă ca vizele să fie gratuite sau să se reducă la minimum costul acestora.

În cazul în care persoana care are dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național ajunge la frontiera unui stat membru al UE care nu aplică integral acquis-ul Schengen și, prin urmare, nu eliberează vize Schengen și persoana în cauză vrea să se deplaseze într-un alt stat membru pentru a-și exercita drepturile, ar putea fi avute în vedere diferite opțiuni. Statele membre care aplică integral acquis-ul Schengen pot elibera vize Schengen la consulatele lor din statele membre care nu aplică integral acquis-ul Schengen. Acestea ar putea, de asemenea, să elibereze vize Schengen persoanelor care au dreptul la protecție temporară sau la o protecție adecvată în temeiul dreptului național la sosirea în statul membru în cauză.

În conformitate cu orientările operaționale privind gestionarea frontierelor externe¹², Comisia recomandă ca statele membre să nu impună sancțiuni financiare transportatorilor care transportă persoane ce au dreptul la protecție temporară sau la protecție națională adecvată și care sosesc dintr-un stat membru și care nu dețin documentele necesare pentru a intra în statul membru de destinație. Statele membre ar trebui să asigure informarea în acest sens a companiilor aeriene.

La un nivel mai general, în cazul în care persoana în cauză nu deține un document de călătorie valabil, Comisia recomandă extinderea utilizării modelului de formular de transfer prevăzut în anexa I la Directiva 2001/55/CE, în care statul membru al primei intrări poate indica statul membru în care persoana în cauză vrea să călătorească pentru a beneficia de drepturile aferente protecției temporare.

Statele membre pot să recurgă la platforma de solidaritate în vederea coordonării asistenței privind transferul persoanelor care nu dispun de mijloacele necesare pentru a călători în statul membru în care doresc să beneficieze de protecție temporară sau de o protecție națională adecvată. Cu toate acestea, datele cu caracter personal ar trebui să fie transmise numai prin intermediul canalului securizat DubliNet.

Dreptul la liberă circulație după eliberarea permisului de ședere

Odată ce un stat membru a eliberat un permis de ședere în conformitate cu articolul 8 din Directiva 2001/55/CE, persoana care beneficiază de protecție temporară are dreptul să călătorească în alte state membre decât cel care i-a eliberat permisul de ședere, pentru o perioadă de 90 de zile în decursul unei perioade de 180 de zile. În cazul în care persoana respectivă se deplasează ulterior într-un alt stat membru, unde primește un alt permis de ședere în baza protecției temporare, primul permis de ședere eliberat și drepturile care decurg din acesta trebuie să expire și să fie retrase, în conformitate cu spiritul articolului 15 alineatul (6) și al articolului 26 alineatul (4) din Directiva 2001/55/CE.

Trebuie remarcat faptul că, pentru a veni în sprijinul statelor membre care sunt principalele puncte de intrare ale sosirii în masă a persoanelor strămutate ce fug din calea războiului din Ucraina și care intră în domeniul de aplicare al deciziei Consiliului și pentru a promova un echilibru al eforturilor între toate statele membre, statele membre au convenit să nu aplice articolul 11 din Directiva 2001/55/CE în ceea ce privește persoanele care beneficiază de protecție temporară într-un anumit stat membru în conformitate cu decizia Consiliului și care

¹¹ Regulamentul (CE) nr. 767/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 iulie 2008 privind Sistemul de informații privind vizele (VIS) și schimbul de date între statele membre cu privire la vizele de scurtă ședere (Regulamentul VIS), JO L 218, 13.8.2008, p. 60.

¹² Comunicarea Comisiei - Furnizarea de orientări operaționale pentru gestionarea frontierelor externe în vederea facilitării trecerii frontierelor dintre Ucraina și UE, C(2022) 1404 final, p. 6.

s-au deplasat într-un alt stat membru fără autorizație, cu excepția cazului în care statele membre convin altfel printr-un acord bilateral¹³.

3. ÎNREGISTRAREA (ARTICOLUL 10 DIN DIRECTIVA PRIVIND PROTECȚIA TEMPORARĂ)

În temeiul articolului 10 din Directiva 2001/55/CE, statele membre au obligația să înregistreze datele cu caracter personal (numele, cetățenia, data și locul nașterii, starea civilă și relațiile de familie) ale persoanelor care beneficiază de protecție temporară pe teritoriul lor. În vederea înregistrării, statele membre ar trebui, dacă nu au făcut deja acest lucru, să consulte bazele de date internaționale, europene și naționale relevante în cursul verificărilor și al investigațiilor lor și, în special, semnalările privind persoanele și documentele din Sistemul de informații Schengen (SIS).

Conform temeiului juridic actual, Eurodac sau alte sisteme și baze de date informatice la scară largă ale UE nu pot fi folosite pentru înregistrarea beneficiarilor de protecție temporară. Prin urmare, Comisia recomandă statelor membre să înregistreze aceste persoane în registrele lor naționale pentru străini sau în alte registre naționale, cu respectarea deplină a Regulamentului general privind protecția datelor. Statele membre nu ar trebui să înregistreze alte date cu caracter personal decât cele care fac obiectul anexei II la Directiva 2001/55/CE.

Provocarea de a lucra numai prin intermediul bazelor de date naționale limitează capacitatea de a face schimb de informații, de exemplu, de a urmări și detecta dacă aceeași persoană beneficiază de drepturile aferente protecției temporare în mai multe state membre. Comisia, cu sprijinul Agenției pentru Azil a Uniunii Europene, este pregătită să colaboreze cu statele membre pentru a face față acestei provocări, de exemplu prin furnizarea unei platforme pentru schimbul de informații.

În cazul în care, în sensul directivei (de exemplu în vederea reîntregirii familiei sau în cazul în care trebuie efectuate interogări suplimentare cu privire la un caz specific), trebuie să se comunice altor state membre, în cadrul unui schimb de informații, date referitoare la anumite persoane înregistrate în conformitate cu anexa II la Directiva 2001/55/CE, aceste date pot fi transmise prin intermediul canalului securizat DubliNet.

4. PERMISE DE ȘEDERE (ARTICOLUL 8 DIN DIRECTIVA PRIVIND PROTECȚIA TEMPORARĂ)

Statele membre trebuie să acorde persoanelor care beneficiază de protecție temporară permise de ședere pe durata protecției și să elibereze în acest scop documente sau alte documente justificative echivalente, în conformitate cu articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE. Protecția temporară, astfel cum a fost introdusă prin decizia Consiliului, se acordă pentru un an de la intrarea în vigoare a deciziei, și anume de la 4 martie 2022 până la 4 martie 2023, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE.

Permisul de ședere ar urma să servească drept document care să dovedească statutul acestor persoane în fața altor autorități, cum ar fi oficiile și serviciile de ocupare a forței de muncă, școlile, spitalele. Comisia dorește să sublinieze faptul că această perioadă de un an este obiectivă, adică va înceta la 4 martie 2023, indiferent de data la care a fost eliberat permisul de ședere. Prin urmare, data-limită pentru toate permisele de ședere eliberate în temeiul deciziei Consiliului este 4 martie 2023, în conformitate cu articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE.

¹³ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-6826-2022-ADD-1/en/pdf>.

În cazul în care, în această perioadă, Consiliul nu ia o decizie, la propunerea Comisiei, pentru a pune capăt protecției temporare, perioada se prelungește automat cu șase luni, și anume până la 4 septembrie 2023, și apoi din nou cu șase luni, până la 4 martie 2024. Obligația de a elibera/prelungi permisele de ședere ar rămâne valabilă pe parcursul acestor perioade. În vederea reducerii sarcinii administrative aferente reînnoirii permiselor, statele membre pot acorda deja permise de ședere pentru o perioadă de doi ani, știind că protecția temporară poate înceta în orice moment în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b) din directivă. În cazul în care statele membre nu recurg la această posibilitate, permisele de ședere trebuie reînnoite de două ori, pentru perioade de șase luni.

Pe de altă parte, în cazul în care Consiliul decide, la propunerea Comisiei, în conformitate cu articolul 6 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2001/55/CE, să pună capăt protecției temporare înaintea acestor date, permisele de ședere eliberate, fiind doar declarative (întrucât decizia propriu-zisă este cea constitutivă de drepturi), și-ar pierde valabilitatea și ar trebui retrase. Statele membre ar trebui să facă publică, prin intermediul procedurilor și canalelor lor naționale, informația că toate permisele de ședere acordate în baza protecției temporare și-au pierdut valabilitatea la data respectivă.

În scopul acordării de drepturi legate de protecția temporară sau de protecția adecvată în temeiul dreptului național, după caz, Comisia recomandă statelor membre să faciliteze deschiderea unui cont bancar și accesul la serviciile relevante pe baza unui document de identificare sau a unei soluții de identificare echivalente, acceptate de statele membre, precum și a dovezii intrării în UE la 24 februarie 2022 sau după această dată, chiar și în cazul în care procedura de eliberare a permisului de ședere este încă în desfășurare.

Comisia recomandă cu fermitate statelor membre ca, înainte de a elibera beneficiarilor de protecție temporară un permis de ședere sau de protecție adecvată în temeiul dreptului național, să consulte bazele de date relevante internaționale, europene și naționale în cursul verificărilor și al investigațiilor lor și, în special, semnalările privind persoanele și documentele din Sistemul de Informații Schengen (SIS).

Statele membre ar trebui să introducă în SIS, cât mai curând posibil, date privind persoanele care introduc ilegal migranți, traficanții de persoane și alți autori ai unor infracțiuni grave sau complici ai acestora. Rezultatele verificărilor depind de calitatea datelor introduse de statele membre care emit semnalările. Prin urmare, Comisia reamintește statelor membre emitente să includă toate datele relevante disponibile. Sistemul permite statelor membre emitente să coreleze între ele semnalările înrudite din punct de vedere operațional. Așadar, statele membre emitente sunt, totodată, încurajate să utilizeze la potențialul lor maxim toate funcționalitățile SIS. Un SIS reînnoit va intra în funcțiune în lunile următoare (în cursul anului 2022) și ne așteptăm ca statele membre să pună în aplicare rapid și, de asemenea, să utilizeze la potențialul lor maxim noile funcționalități.

5. MINORII NEÎNSOȚIȚI (ARTICOLUL 16 DIN DIRECTIVA PRIVIND PROTECȚIA TEMPORARĂ)

De la începutul invaziei Rusiei împotriva Ucrainei, Europa a demonstrat o solidaritate fără precedent față de persoanele care fug din Ucraina, în special față de copii. Familii, cetățeni, asociații europene s-au deplasat la frontiera UE cu Ucraina pentru a-i prelua pe copiii ucraineni ai căror părinți au rămas în Ucraina.

Comisia dorește să sublinieze faptul că, atunci când se aplică garanții juridice specifice în cazul minorilor neînsoțiți și al copiilor separați de familie, obiectivul este de a asigura un echilibru adecvat între gradul de flexibilitate necesar pentru ca solidaritatea să fie eficace și

necesitatea de a asigura respectarea garanțiilor și a măsurilor de protecție de bază pentru copiii neînsoțiți și, prin urmare, protecția deplină a acestora.

Această solidaritate nu afectează obligația autorităților statelor membre de a respecta cerințele specifice prevăzute în Directiva 2001/55/CE și articolul 24 din Cartă atunci când pun în aplicare directiva respectivă și decizia Consiliului. În temeiul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2001/55/CE, statele membre trebuie să desemneze cât mai curând posibil tutori/reprezentanți legali pentru minorii neînsoțiți care beneficiază de protecție temporară pe teritoriul lor, inclusiv, dacă este necesar, prin numirea unui tutore temporar până la numirea tutorelui permanent sau prin asigurarea reprezentării de către o organizație însărcinată cu asistența și bunăstarea minorilor ori prin orice altă reprezentare corespunzătoare.

Reprezentarea poate fi asigurată de un tutore legal, de o organizație însărcinată cu asistența și bunăstarea minorilor sau prin orice altă reprezentare corespunzătoare. Comisia consideră că este o condiție *sine qua non* ca „reprezentarea corespunzătoare” să fie adaptată nevoilor specifice ale minorilor și, în special, să evalueze interesul superior al copilului și să acționeze în vederea promovării acestui interes. Reprezentarea poate fi asigurată numai de persoane care nu au săvârșit anterior infracțiuni asupra copiilor („verificare”).

Reprezentarea trebuie asigurată cât mai curând posibil în **statul membru al primei intrări**, prin asigurarea prezenței, în toate etapele procedurilor în care trebuie avut în vedere interesul superior al copilului în vederea luării unei decizii cu privire la copil, a unui reprezentant al serviciilor de protecție a copilului sau, dacă este necesar, a unor persoane sau organizații însărcinate să acționeze în numele serviciilor de protecție a copilului. Nu este necesar ca acest reprezentant să fie numit în mod specific pentru fiecare minor neînsoțit, ci va fi suficient ca acestuia să i se acorde un mandat general de a acorda asistență, atunci când este necesar, pentru a asigura faptul că este avut în vedere interesul superior al copiilor neînsoțiți.

În cazul:

- (1) minorilor neînsoțiți care își continuă călătoria către un alt stat membru pentru a se reuni cu un membru de familie în sensul articolului 15 din Directiva 2001/55/CE sau
- (2) al minorilor neînsoțiți care sunt preluați de persoane cunoscute neînrudite (care i-au însoțit deja în partea anterioară a călătoriei) sau de organizații publice ori private din alte state membre în vederea acordării de asistență în aceste state,

statul membru al primei intrări ar trebui să se asigure cel puțin că:

- (1) identitatea copiilor și a adulților cu care copiii își continuă călătoria, precum și statul membru de destinație declarat sunt înregistrate în statul membru al primei intrări de către autoritățile competente în conformitate cu dreptul național înainte ca respectivul copil/respectivii copii și adulții care îi însoțesc să își continue călătoria;
- (2) în momentul înregistrării menționate mai sus sunt instituite și se efectuează controale rapide pentru prevenirea și detectarea eventualelor cazuri de abuz sau de trafic de persoane ori a riscului unor astfel de cazuri; în cazul unor suspiciuni de trafic de persoane, statele membre ar trebui să emită o semnalare preventivă în Sistemul de Informații Schengen;
- (3) un reprezentant al serviciilor de protecție a copilului – astfel cum este descris în paragraful precedent, este prezent în momentul înregistrării menționate mai sus.

Statele membre ar trebui să inițieze cât mai curând posibil proceduri de identificare a membrilor de familie, în sensul articolului 15 din Directiva 2001/55/CE, care este posibil să își aibă reședința în alte state membre ale UE și, în cazul în care aceștia au fost identificați, să inițieze cât mai curând posibil procedurile de reîntregire a familiei.

Minorii neînsoțiți care au membri de familie într-un alt stat membru, iar aceștia beneficiază, la rândul lor, de protecție temporară ar trebui să fie reuniți cu respectivii membri de familie în conformitate cu normele prevăzute la articolele 15 și 26 din Directiva 2011/95/CE, ținându-se seama de părerea copiilor, în funcție de vârsta și maturitatea acestora, și cu condiția ca acest lucru să fie în interesul lor superior. Minorii neînsoțiți care au membri de familie ce își au reședința în alt stat membru în temeiul unui regim juridic diferit pot, de asemenea, să fie reuniți cu aceștia, în conformitate cu alte instrumente ale dreptului Uniunii [de exemplu, Directiva 2003/86/CE, Directiva 2004/38/CE, Regulamentul (UE) 604/2013], după caz, sau în temeiul dreptului național. Procedurile de reîntregire a familiei ar trebui să se aplice fără a se aduce atingere nici posibilității ca membrii de familie ai copiilor în cauză să se deplaseze în statul membru al primei intrări pentru a-i prelua, nici altor aranjamente convenite în contextul platformei de solidaritate.

Pentru **statele membre de destinație**, Comisia recomandă instituirea unei proceduri rapide de înregistrare a prezenței copiilor neînsoțiți care își stabilesc reședința pe teritoriul lor și inițierea, cât mai curând posibil, a procedurilor de numire a tutorelui/reprezentantului legal și de încredințare a îngrijirii copiilor, astfel cum se prevede în legislația națională – sub rezerva verificărilor prevăzute de legislația națională, inclusiv în ceea ce privește evaluarea interesului superior al copilului și verificarea cazierului adulților implicați pentru a avea siguranța că aceștia nu au săvârșit anterior infracțiuni asupra copiilor.

Procedurile de încredințare a îngrijirii copiilor pot fi separate de procedurile de numire a tutorilor/reprezentanților legali pentru copiii respectivi, astfel cum se prevede în legislația națională. Dacă este necesar, tutela/reprezentarea legală poate fi asigurată, de asemenea, de o organizație însărcinată cu asistența și bunăstarea minorilor sau prin orice altă reprezentare corespunzătoare, astfel cum se prevede la articolul 16 din directivă. Familiile substitutive și comunitățile/organizațiile cărora li s-a încredințat, în temeiul legislației naționale, îngrijirea minorilor neînsoțiți care beneficiază de protecție temporară ar trebui, de asemenea, să beneficieze de alocații familiale și de sprijin pentru copiii luați în îngrijire, astfel cum se prevede în legislația națională a statului membru gazdă.

În temeiul articolului 16 alineatul (2) din Directiva 2001/55/CE, pe perioada protecției temporare, statele membre prevăd ca minorii neînsoțiți să fie plasați cu rude adulte, cu o familie gazdă sau în centre de primire cu facilități speciale pentru minori ori în alte forme de cazare potrivite pentru minori. Acest lucru este valabil atât pentru statul membru al primei intrări, cât și pentru statele membre în care minorii neînsoțiți ar urma să fie transferați, după caz.

Statele membre trebuie să adopte măsurile necesare pentru a face posibil acest plasament. Pentru aceasta, trebuie să se țină seama de părerea copiilor, în funcție de vârsta și maturitatea lor, dar și să se asigure faptul că forma de plasament aleasă este potrivită pentru copii și este în interesul superior al acestora. Statele membre trebuie, de asemenea, să stabilească acordul persoanei sau persoanelor adulte în cauză cu privire la plasarea minorului (minorilor) neînsoțit (neînsoțiți), după caz.

În cazul copiilor neînsoțiți care nu își continuă călătoria către un alt stat membru într-unul dintre cele două tipuri de situații descrise mai sus, pe lângă numirea unui tutore/reprezentant legal, statul membru al primei intrări ar trebui să se asigure că acești copii beneficiază cât mai

curând posibil de cazare adecvată¹⁴ (dacă este posibil, ar trebui să se acorde prioritate unor alternative la îngrijirea instituționalizată – cum ar fi familiile substitutive sau îngrijirea în comunitate, aranjamente de locuit semi-independente pentru adolescenții cu vârsta de peste 16 ani etc.), acces la educație și/sau formare profesională, asistență medicală (inclusiv îngrijire preventivă și îngrijirea sănătății mintale) și asistență psihosocială.

Astfel cum se prevede la articolul 26 din Directiva 2001/55/CE, copiii neînsoțiți care nu își continuă călătoria după ce au fost luați în îngrijire în una dintre situațiile menționate mai sus pot fi transferați totuși în statul membru considerat a fi cel mai în măsură să ia în îngrijire copilul, în urma unei evaluări a interesului superior al copilului care ar urma să fie efectuată în statul membru al primei intrări.

Statele membre sunt încurajate să colaboreze pentru a facilita schimbul transfrontalier de informații și de date cu privire la cazurile de copii neînsoțiți care se deplasează în diferite jurisdicții ale UE.

După cum s-a menționat mai sus, încurajăm statele membre să efectueze verificările necesare și să utilizeze în mod optim Sistemul de informații Schengen. De îndată ce noul SIS va intra în funcțiune, acesta va oferi posibilitatea introducerii în sistem nu numai a unor semnalări „reactive” cu privire la copiii dispăruți, ci și a unor semnalări „preventive” privind:

- copiii expuși riscului de răpire;
- copiii expuși riscului de a fi luați ilegal în străinătate sau care trebuie împiedicați să călătorească pentru propria lor protecție;
- adulții vulnerabili expuși riscului de a fi luați ilegal în străinătate sau care trebuie împiedicați să călătorească pentru propria lor protecție;
- colectarea de informații privind persoane sau obiecte pe baza unor anchete/investigații (verificări prin interviu); și
- persoanele căutate necunoscute în vederea identificării lor cu ajutorul amprentelor colectate de la scenele în care au fost săvârșite infracțiuni grave.

6. TRAFICUL DE PERSOANE

Directiva 2011/36/UE („Directiva UE privind combaterea traficului de persoane”)¹⁵ și legislația de transpunere a acesteia în sistemele juridice ale statelor membre se aplică situației persoanelor care fug din Ucraina, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute în respectivele instrumente juridice. Legislația națională care transpune Directiva UE privind combaterea traficului de persoane include măsuri de reducere a riscurilor și a cererii pentru toate formele de exploatare legate de traficul de persoane.

Majoritatea celor care fug din Ucraina sunt femei și copii. Traficanții, în special grupurile infracționale organizate, ar putea profita de vulnerabilitatea lor pentru toate formele de exploatare legate de traficul de persoane, în special în scopul exploatarii sexuale sau prin muncă. Statele membre sunt puternic încurajate să pună în aplicare măsuri de prevenire adecvate destinate special persoanelor care fug din Ucraina. Astfel de măsuri pot include furnizarea de informații cu privire la riscurile traficului de persoane, într-o limbă pe care

¹⁴ Se face trimitere la *Orientările privind condițiile de primire a minorilor neînsoțiți* furnizate de EUAA - <https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Guidance-on%20reception-%20conditions-%20for-unaccompanied-children.pdf>.

¹⁵ Directiva 2011/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind prevenirea și combaterea traficului de persoane și protejarea victimelor acestuia, precum și de înlocuire a Deciziei-cadru 2002/629/JAI a Consiliului.

persoanele care fug din Ucraina sunt în măsură să o înțeleagă și, în cazul copiilor neînsoțiți, într-un mod adaptat copiilor și vârstei lor, la punctele de trecere a frontierei, în interiorul unității de cazare, precum și către autoritățile competente și organizațiile societății civile care ar putea intra în contact cu aceștia. Aceste informații ar trebui să fie, de asemenea, disponibile online și să includă numărul unei linii telefonice de urgență care să poată fi apelată în mai multe limbi 24 de ore din 24, 7 zile din 7.

Este esențial să fie sensibilizate în acest sens principalele categorii de profesioniști care sunt susceptibili să intre în contact cu potențialele victime ale traficului de persoane, precum și în comunitățile-gazdă. Ar trebui să se acorde o atenție deosebită minorilor neînsoțiți, având în vedere vulnerabilitatea sporită a acestora, dată fiind situația lor. Instituțiile de îngrijire a copiilor (de exemplu, orfeline, școli, centre de plasament) ar trebui să fie informate în mod specific cu privire la riscurile de trafic și la procedurile de urmat în astfel de cazuri.

Furnizarea unei pregătiri și a unor instrucțiuni corespunzătoare autorităților relevante de aplicare a legii și autorităților de frontieră le-ar permite acestora să acorde atenția cuvenită categoriilor deosebit de vulnerabile de persoane care fug din Ucraina, în vederea prevenirii traficului de persoane și a identificării victimelor potențiale dintr-un stadiu incipient. Printre eforturile de identificare ar trebui să se numere punerea la dispoziție a unor linii telefonice de urgență care să poată fi apelate în mai multe limbi 24 de ore din 24, 7 zile din 7 pentru a putea semnala un caz autorităților competente și pentru a îndruma victimele către serviciile adecvate de asistență, sprijin și protecție.

Statele membre ar trebui să se asigure că mecanismul lor național de sesizare este pe deplin operațional pentru a îmbunătăți identificarea timpurie a victimelor traficului de persoane, precum și acordarea de asistență și sprijin acestora. Cooperarea dintre autoritățile din domeniul azilului, autoritățile de frontieră, autoritățile de aplicare a legii și autoritățile judiciare ar trebui să fie asigurată atât pe plan intern, cât și între statele membre. Informațiile relevante privind cazurile transfrontaliere ar trebui partajate prin intermediul canalelor de cooperare polițienească și judiciară ale UE, inclusiv prin intermediul Europol și Eurojust.

În scopul identificării timpurii a victimelor traficului de persoane, precum și în vederea acordării de asistență și de sprijin acestora, autoritățile naționale sunt puternic încurajate să colaboreze cu organizațiile societății civile. În cazul în care sunt depistate cazuri concrete de trafic de persoane, victimelor ar trebui să li se acorde asistența, sprijinul și măsurile de protecție prevăzute în Directiva UE privind combaterea traficului de persoane de îndată ce autoritățile au motive întemeiate să creadă că este posibil ca persoana să fi fost exploatată, indiferent de disponibilitatea acesteia de a coopera în cadrul anchetelor, urmărilor penale sau proceselor penale. Măsurile respective ar trebui să includă cel puțin asigurarea unor standarde de viață care să fie în măsură să asigure subzistența victimelor prin măsuri precum asigurarea unei cazări adecvate și sigure și a asistenței materiale, precum și tratamentul medical necesar, inclusiv asistență psihologică, consiliere și informare, precum și servicii de traducere și interpretare, după caz.

În cazurile în care victimele implicate sunt copii, interesul superior al acestora trebuie să prevaleze și aceștia ar trebui să beneficieze de acces imediat la asistență, sprijin și protecție. Statele membre prevăd, de asemenea, soluții durabile pentru minorii neînsoțiți, bazate pe interesul superior al acestora.

7. ACCESUL LA PROCEDURA DE AZIL

În conformitate cu articolul 17 din Directiva 2001/55/CE, persoanele care beneficiază de protecție temporară au dreptul de a depune în orice moment o cerere de protecție

internațională. În acest caz, se aplică dispozițiile acquis-ului în materie de azil, inclusiv în ceea ce privește înregistrarea solicitanților în Eurodac. Același lucru este valabil și pentru beneficiarii de protecție adecvată în temeiul dreptului național, astfel cum se menționează la articolul 2 alineatul (2) din decizia Consiliului.

Fără a se aduce atingere dreptului lor de a depune o cerere de protecție internațională, beneficiarii de protecție temporară ar trebui să fie asigurați cu privire la drepturile care le vor fi acordate prin acest statut.

Statele membre pot, de asemenea, să prevadă norme din care să reiasă că beneficiul protecției temporare nu poate fi cumulat cu statutul de solicitant de protecție internațională pe durata examinării cererilor acestora (articolul 19 din Directiva 2001/55/CE).

Prin urmare, este foarte important ca persoanele să dețină informații complete cu privire la practicile din statul membru în cauză, ceea ce le-ar permite să decidă dacă solicită și protecție internațională, în plus față de permisul de ședere care le atestă statutul de protecție temporară.

În conformitate cu articolul 19 alineatul (2) din Directiva 2001/55/CE, în cazul în care o persoană care are dreptul sau beneficiază de protecție temporară sau de protecție adecvată în temeiul dreptului național decide să solicite protecție internațională și, în urma examinării cererii sale, nu i se acordă statutul de refugiat sau de protecție subsidiară, persoana respectivă beneficiază sau continuă să beneficieze de protecție temporară sau de protecție adecvată în temeiul dreptului național pentru perioada de protecție rămasă.

În cazul în care examinarea unei cereri de protecție internațională nu a fost finalizată în cursul perioadei de protecție temporară sau de protecție adecvată în temeiul dreptului național, aceasta ar trebui finalizată după expirarea protecției temporare, în conformitate cu articolul 17 alineatul (2) din Directiva 2001/55/CE.

Aplicarea Regulamentului Dublin III

În cazul în care o persoană care are dreptul la protecție temporară sau la protecție adecvată ori care beneficiază de o astfel de protecție în temeiul dreptului național depune o cerere de protecție internațională, se aplică Regulamentul (UE) nr. 604/2013¹⁶ („Regulamentul Dublin III”) pentru a determina statul membru responsabil cu examinarea cererii respective. În conformitate cu regulamentul respectiv, determinarea statului membru responsabil are loc pe baza unor criterii obiective¹⁷ care se pot aplica în diferite scenarii, inclusiv pentru eliberarea permiselor de ședere pentru protecție temporară¹⁸.

Atunci când aplică Regulamentul Dublin, Comisia recomandă cu fermitate statelor membre să țină seama de spiritul declarației făcute de Consiliu atunci când a adoptat Decizia de punere în aplicare 2022/382 a Consiliului în vederea reducerii presiunii asupra statelor membre care se confruntă cu sosiri masive. Având în vedere că o persoană care are dreptul la protecție temporară sau la protecție adecvată în temeiul dreptului național se poate bucura de drepturile sale în orice stat membru, în cazul în care persoana respectivă solicită protecție internațională, statul membru în care a fost depusă cererea este puternic încurajat să își asume

¹⁶ Regulamentul (UE) nr. 604/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid.

¹⁷ Printre criteriile obiective se numără, în ordine ierarhică, prezența membrilor de familie într-un stat membru, eliberarea unei vize sau a unui permis de ședere, intrarea ilegală pe teritoriul UE sau intrarea fără obligația de a deține viză. În cazul în care nu se aplică niciunul dintre aceste criterii, primul stat membru în care a fost depusă cererea este statul membru responsabil.

¹⁸ Articolul 2 litera (l) și articolul 12 din Regulamentul (UE) nr. 604/2013.

responsabilitatea examinării cererii în temeiul clauzei discreționare prevăzute la articolul 17 alineatul (1) atunci când statul membru care se confruntă cu sosiri masive ar fi responsabil în temeiul criteriilor de determinare a responsabilității¹⁹ stabilite în Regulamentul Dublin III, în vederea reducerii presiunii asupra statului membru respectiv.

Abordarea sugerată de Comisie ar trebui, de asemenea, să reducă riscul depunerii mai multor cereri în mai multe state membre, reducând astfel sarcina asupra sistemelor de azil.

În ceea ce privește reîntregirea familiei, Comisia invită statele membre să coopereze rapid pentru a asigura reîntregirea rapidă a familiilor.

8. ASISTENȚA PENTRU REPATRIERE

În conformitate cu orientările operaționale pentru gestionarea frontierelor externe²⁰, toate persoanele care fug din calea războiului din Ucraina, inclusiv cele care ar putea să nu aibă dreptul la protecție temporară sau, după caz, la protecție adecvată în temeiul dreptului național, ar trebui să fie admise pe teritoriul Uniunii.

Persoanele care nu beneficiază de protecție temporară sau, după caz, de protecție adecvată în temeiul dreptului național și care nu au drept de ședere pe teritoriul statelor membre în temeiul dreptului Uniunii sau al dreptului național ar trebui să fie repatriate în țările lor de origine.

Comisia recomandă ca statele membre să elibereze, în conformitate cu articolul 6 alineatul (4) din Directiva privind returnarea²¹, permise sau autorizații naționale care conferă un drept de ședere pe durată limitată din motive umanitare. Acest lucru ar garanta faptul că persoanele aflate în această situație vor avea mai ușor acces la asistență de bază, inclusiv la cazare, asistență socială și medicală până la repatriere.

Deși este în primul rând responsabilitatea țărilor terțe de origine să asigure repatrierea în condiții de siguranță a cetățenilor lor blocați în UE, statele membre ar trebui să se coordoneze cu autoritățile acestor țări pentru a facilita și a sprijini organizarea operațiunilor de repatriere. Alte state membre și/sau Comisia și Înalțul Reprezentant ar trebui să ofere, dacă este necesar, asistență specifică pentru a sprijini informarea corespunzătoare a autorităților din anumite țări terțe de repatriere.

Statele membre ar trebui să ofere sprijin și asistență persoanelor în cauză, facilitând contactele cu autoritățile consulare competente din țara de origine și, dacă este necesar, oferind asistență financiară pentru repatriere prin zboruri comerciale. Statele membre pot organiza în comun zboruri de repatriere, inclusiv cu sprijinul operațional și logistic al Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă (Frontex). Frontex poate oferi sprijin operațional, dacă acest lucru este solicitat de statele membre în cauză, de exemplu prin rezervarea de locuri pentru zborurile comerciale sau prin organizarea de zboruri charter, dacă numărul repatrierilor impune acest lucru.

¹⁹ Criteriile stabilite la articolele 12-15 sau la articolul 3 alineatul (2) primul paragraf din regulament.

²⁰ Comunicarea Comisiei - Furnizarea de orientări operaționale pentru gestionarea frontierelor externe în vederea facilitării trecerii frontierelor dintre Ucraina și UE, C(2022) 1404 final.

²¹ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

9. FURNIZAREA DE INFORMAȚII ÎNTR-UN DOCUMENT/O BROȘURĂ (ARTICOLUL 9 DIN DIRECTIVA PRIVIND PROTECȚIA TEMPORARĂ)

În temeiul articolului 9 din Directiva 2001/55/CE, statele membre trebuie să furnizeze persoanelor care beneficiază de protecție temporară un document informativ/o broșură, într-o limbă pe care acestea o pot înțelege, în care să fie prevăzute în mod clar dispozițiile relevante referitoare la protecția temporară (beneficiile, drepturile și obligațiile care decurg din protecția temporară). Comisia a publicat o serie de întrebări și răspunsuri referitoare la Directiva 2001/55/CE la următoarea adresă: https://ec.europa.eu/info/strategy/priorities-2019-2024/stronger-europe-world/eu-solidarity-ukraine_en, care poate fi utilizată de statele membre pentru a-și îndeplini această obligație, ținând seama de cerința privind limba. De asemenea, Comisia lucrează la dezvoltarea unui cod QR care să poată fi scanat pentru a facilita accesul la informații. Comisia încurajează statele membre să creeze site-uri web similare, adaptate la particularitățile contextului național și care ar urma să fie apoi conectate la site-ul web al Comisiei, creându-se astfel un ghiseu unic pentru toate persoanele vizate. În cazul copiilor, informațiile ar trebui să fie, de asemenea, ușor de înțeles de către aceștia, în funcție de vârsta și maturitatea lor.

În ceea ce privește transferurile către un alt stat, ar trebui elaborate și furnizate informații specifice înainte ca persoanele să își dea consimțământul pentru transfer, în coordonare cu Comisia și cu alte state membre.

10. INFORMAȚII CARE TREBUIE RAPORTATE ÎN CADRUL REȚELEI DE PREGĂTIRE PENTRU SITUAȚII DE CRIZĂ ȘI DE GESTIONARE A CRIZELOR LEGATE DE MIGRAȚIE

În vederea asigurării punerii în aplicare corespunzătoare a deciziei Consiliului și în conformitate cu articolul 7 alineatul (2), cu articolele 19 și 25, cu articolul 26 alineatul (2), cu articolul 27 alineatele (1) și (2) din Directiva 2001/55/CE, Comisia solicită statelor membre să furnizeze, prin intermediul Rețelei de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație, următoarele informații:

- extinderea protecției temporare la alte categorii de persoane strămutate;
- cererile generale și capacitatea de primire pentru transferuri;
- date privind numărul de persoane care beneficiază de protecție temporară;
- numărul resortisanților țărilor terțe care dețin un permis de ședere permanentă din Ucraina și care beneficiază de protecție temporară sau de altă protecție și
- informații privind actele cu putere de lege și actele administrative naționale referitoare la punerea în aplicare a protecției temporare.

De asemenea, statele membre pot furniza informații cu privire la elemente ale situației din Ucraina care sunt direct relevante pentru circulația persoanelor și situația acestora; anticiparea unor sosiri suplimentare în UE; situația la frontieră și înainte de trecerea frontierei, obstacolele care afectează fluiditatea ieșirilor și măsurile de facilitare a tranzitului la frontieră; situația și nevoile în materie de primire; statistici și proceduri pentru minorii neînsoțiți; situația resortisanților țărilor terțe care nu sunt ucraineni și nevoile de asistență ale acestora; acordarea de sprijin bilateral altor state membre, furnizarea de informații privind numărul de persoane care intenționează să se deplaseze într-un alt stat membru. Cuprinderea și natura informațiilor solicitate din partea statelor membre vor fi adaptate în funcție de evoluția circumstanțelor în contextul Rețelei aferente mecanismului UE de pregătire pentru situații de criză și de gestionare a crizelor legate de migrație.

Informațiile colectate vor fi utilizate și în cadrul platformei de solidaritate și al mecanismului integrat pentru un răspuns politic la crize (IPCR), după caz.